

Глава X

Когато се връщахме на станцията, слушахме, събрани около холодисплея, известия за преговорите между скараните страни. Нямаше никакъв напредък. Дори точно обратното, въпреки че, поне съдейки по онова, което изобщо можах да разбера, чутините бяха доста отстъпчиви или се представяха като такива в известията си. Обаче съдейки по лицата около мен, които няколко пъти огледах набързо, всичко казано най-вероятно беше очаквано, беше прието преди всичко без силна реакция. Само изслушаха всичко това за информация, нищо повече, така че и самият аз проследих следващите известия с по-голяма лекота.

- Това не е вярно – командирът наруши сънената атмосфера. – Острините не мируват. Аз не им вярвам. Холодисплей, установи връзка с командването! Без ес-корт няма да можем да си пробием път през астероидните пояси.

На холодисплея след кратко чакане се появи образ на жена, най-вероятно офицер от нашето командване.

- Моля, почакайте, веднага ще ви свържа с командването – каза тя с официална любезност. Скоро след това на холодисплея се появи мъж с гащеризон като на чутините от нашата мисия, само че имаше малко по-различни отличителни знаци, с други цветни геометрични фигури, свързани с линии през гърдите и раменете, поздравява ни кратко и ни обясни своите компетенции. Точно за нас отговарял, обясни той и проведе кратък разговор с нашия капитан. Даде ни информация за състоянието в момента, която пък беше съвсем различна от онази в известията. Ситуацията била значително по-изострена. След нашия пробив през астероидния пояс както едната, така и другата страна започнала да свързва своите астероиди в непроходими групи на базата на предходно разпределение. Иначе по този начин никой не получил съществено предимство при овладяване на

цялостното пространство в астероидните пояси, но проходимостта им значително намаляла.

- Блокадата скоро ще бъде пълна – на края обобщава техният разговор чутинът от командването; така в този момент се очертаваше все по-малка възможност да направим пробив през астероидния пояс.

Капитан Харстан отиде пред противоположната част на холодисплея, сега на него беше показан астероидният пояс, наведе се към холодисплея и след повторно оглеждане на цялото астероидно поле, с вдигната ръка бавно се обърна към нас:

- Моля за малко внимание – заговори той със спокоен, но решителен, почти заповеднически глас, като посочи онази част, която току-що беше наблюдавал: – Тук е все още доста спокойно, без обединяване на астероидите на острините в непроходими плоски пояси.

Всички погледи се насочиха към посочения сектор. Беше спокоен, извън видимото обединяване на астероиди в непроходими слоеве. Поне така се виждаше на дисплея. Един след друг чутините около мен кимаха в потвърждение без забележка. Кимнах в потвърждение и аз, защото все по-честото съобразяване с моето мнение и колективното търсене на конкретни решения извика у мен чувство на принадлежност към тях с не-принудено изразяване на собственото си мнение.

- Всички по местата си! Въпреки всичко, вероятно ще се наложи спешно измъкване от преследващите ни кораби. Можем да очакваме и сблъскване с тях, на каквото станахме свидетели при предишния полет, макар че ще се опитаме да ги избегнем.

След това се обърна към компютърния навигатор с нареждане да ни насочи с пълна скорост към този спокоен сектор от астероидния пояс и това веднага беше изпълнено. Обаче едва нашият кораб се стабилизира в желаната посока и набра пълна скорост, вече можахме да забележим в дотогава спокойния сектор от астероидния пояс оживено придвижване. Все пак, не прекъснахме полета. Ще направим пробив. Това беше ясно. Защото независимо от избора, накъдето и да се бяхме упъ-

тили, нямаше да има никаква разлика. Нямахме възможност да открием гарантирано по-сигурен коридор. Че острините отдаваха голямо значение на нас, при всички положения вече можахме да разберем това, но най-вероятно нямаше да ни нападнат с всички сили. Със сигурност обаче щяха да изпратят силни поделения. Все пак тук отново ще възникне въпросът, дали тези части ще бъдат по-силни от подкрепленията на нашите, мъчех се да отгатна аз. Ами да, този постоянно присъстващ въпрос какво значение ще отдадат острините на нашето намерение да прелетим през астероидния пояс. Ако зависеше само от предположенията на острините за нашето значение, без познаване на неговата истинска причина, в централната част на водената стратегия няма да предвидят пълна подкрепа на всички свои налични сили в този астероиден пояс. Освен това, локалните им реакции няма да обхванат цели групи астероиди и преминаването ще бъде възможно, защото блокадата на острините няма да бъде поставена достатъчно нашироко.

Всички гледахме към астероидите по посока на нашия полет. Някакво трепкане, движение, неясно изображение и вече пред нас ясно се очертаха множество последователни плоски обединения на астероиди на острините. За късмет, спираха ги незабавно образуваните слоеве от астероиди на чутините, които пречеа на изграждането на баражни слоеве. Преди навлизането в астероидния пояс, след като съсредоточено наблюдавах изображението на холодисплея, също както и целият екипаж, опитах и сам да оценя възможностите за преминаване.

- Навигационен компютър! – извика капитанът.
- Да, капитане – гласеше отговорът по войнишки.
- Насочи ни към границата между спокойните сектори и по-активните обединявания на астероиди в непроходими баражи! След това леко завий към спокойния сектор! Нека всичко протича с изразена увереност в нормалната проходимост на астероидния пояс. Без резки завои избегни първите баражи и продължи с постоянно следене на всички възможни пътища! – Капитан Харс-

тан изправен се обърна към нас: – Заради доста голямата вероятност от блокиране на повечето от свободните сега пътища, се подгответе за по-неудобно возене! – каза той, след което отиде до своята седалка и веднага, след като се настани, с натискане на бутон включи надуването на предпазните възглавници около тялото си и затягането на предпазните ремъци. Това беше максималната възможна защита в случай на сблъскване. Всички останали направихме като него, а капитанът, докато все по-съсредоточено следеше изображението на холодисплея, продължи с командите:

- Н. К.!

- Да, капитане!

- С шифровъчен код ROT7911/X313 установи връзка за предаване на данни!

- Да, капитане! Връзката чрез код ROT7911/X313 ще бъде установена по определените времеви последователности.

- Така – капитанът бързо обходи с поглед близките лица. – Ще получим веднага изображение на възможните коридори въз основа на предвидените насочвания на нашите астероиди за блокиране на групирането, против изграждането на астероидни пояси от острините. Така ще разберем как протичат групиранията на нашите астероиди още преди да се стигне до тях. С това ще си спестим доста полети на сяпо в задънени коридори. При това ще можем да предвиждаме и постоянното направление на нашите астероиди при придвижването им за гарантиране на нашето преминаване през астероидния пояс.

- А ако въпреки всичко ни попречат да преминем?

- намеси се един чутин от задната част.

Капитан Харстан се загледа пред себе си, мислено оценявайки вероятността за неуспех на нашата мисия и всички усложнения впоследствие, а след това отново се загледа в триизмерното изображение на астероидния пояс на холодисплея.

- Ще успеем. Трябва! – каза той.

Облегнат на дръпнатата назад облегалка на се-

далката си, се потопих в изображението на нашето приближаване към астероидния пояс, докато не започнахме да се приближаваме към района на влизане в него. Да, точно в тази част събитията бяха най-оживени. Събитията се приближаваха едни към други и след това се обединяваха в надлъжни слоеве. Много трудно беше човек да си представи причината за толкова обемисти сгрупвания за блокада на нашия полет, без да знае значението на нашата мисия.

- Навлизаме в астероидния пояс - съобщи Н. К.

На холодисплея се показва секторът на нашето навлизане. Плоските концентрации на астероиди в постоянно - едни в бавно, други в по-бързо - придвижване със същевременно завъртане около оси, насочени на всички посоки, започнаха да спират и сякаш бяха само откъснати части от хилядократно по-обемисти слоеве от астероиди, които сега се сливаха в прегради с гигантски размери. И точно по направлението на нашия полет се образува такава астероидна преграда. Но не само това. Смаян гледах изображението на холодисплея. Върху тази преградна плоскост все по-ясно се показваше релефно изображение на някакъв замък или град, опасан с крепостни стени, с голяма, а с оглед на всички размери, просто невероятна гигантска врата. Да, показва се и някакъв път, който водеше до градската порта точно по посока на нашия полет и завършваше пред тази гигантска затворена врата в още по-гигантска крепостна стена. Погледнах Доброчут. И той съсредоточено наблюдаваше формирането на това релефно изображение.

- Това съобщение е предназначено за нас - констатира той с леко изкривяване на устните.

- Съобщение? - че чрез релефно изображение ни изпращат съобщение, беше новост за моето разбиране на ситуацията. - Съобщават ни за бариера пред нашия полет, така ли? - попитах аз.

- Бариера, да, бариера. Само че каква? В астероидния пояс има много степени на бариери. С това релефно изображение ни съобщават за забрана на полета, това е съобщение с печата на командването на остри-

ните в астероидния пояс. Съществува вероятност за включване на всички техни сили по протежение на целия астероиден пояс.

- И какво можем да направим ние?

- При всяко положение ще се опитаме да си пробием път, защото друго и не ни остава. След това ще ни се притече на помощ нашият флот от противоположната страна на астероидния пояс. Могат да се врежат в дълбочина. Обаче през три четвърти от ширината на астероидния пояс ще трябва сами да си пробием път.

- А техният флот? Може ли да ни нападне?

- Да, могат. Обаче след това нашият флот ще нападне техния. - Доброчут отново се вгълби в изображението на холодисплея. - Това би означавало начало на военни операции с изключително голям мащаб.

- Значи можем да забравим за доверието в издръжливостта на стените на нашия кораб при разни сблъсквания в тях - опитах се да бъда духовит, макар че изобщо не ми беше до смях.

- Поне до половината на астероидния пояс не бива да ни унищожат. А че за нас важат различни правила от онези за всички останали, достатъчно ясно е казано с това релефно изображение - продължи Доброчут с разсъжденията си. - На локално равнище сме във военно положение, да. Или ще бъдем всеки момент. - А след това, като погледна лицето ми, което беше станало сериозно, се засмя доста самоуверено: - Няма да ни унищожат, не!

- Проверете предпазните колани на седалките! - прекъсна разговорите капитанът и рязка промяна в посоката ни притисна към седалките със страхотна сила.

На холодисплея се очерта нашият път: трябваше да стигнем до ръба на преградната плоскост. Завоят продължи чак до видимата повърхност на събраните астероиди, над които след това полетяхме напред, към ръба, а веднага след това пак променихме посоката. Всички бяхме вперили погледи в холодисплея. Този полет трябва да беше насочен към предвидената област на събиране на наши астероиди.

Това трябваше да се случи. Поне ако са насочени към съгласуване на нашия полет със стратегически управляваното струпване на наши астероиди, което всеки момент трябваше да се види на холодисплея. А засега все още не забелязвахме нищо такова. Стигнахме почти до ръба, но все още нищо. Само слоевете от астероиди на острините се съгъстяваха по нашия маршрут. Летяхме напред. Но въпреки напрегнатото очакване, нищо не се случи, и всичко, което можехме да проследим, беше само изображението на нашия кораб над упоритото струпване на астероиди на острините. Вече минахме двойно разстоянието на първоначалната ширина на сектора със струпаните астероиди на острините под нас, а полетът все още продължаваше и продължаваше. Струпването на астероидите протичаше със скоростта на нашия полет. Така обходът ни няма да може да успее. Все по-често поглеждах към Доброчут, който съсредоточено наблюдаваше на холодисплея случващото се.

- Ще ни се притекат на помощ – спокойно отвърна на моя поглед. – А иначе сами така и така няма да можем да направим пробив. Прекалено многобройни сили са хвърлили острините за блокадата на нашия полет.

След това неочаквано вдигна глава:

- Да, тук са!

През цялото помещение се понесе шум от възклицания. Обединяването на нашите астероиди придоби очертанията на гигантски ръгбист с каска на главата и с бронирани рамене, устремен по посока на струпването на астероидите на острините.

- Ще ни направи място! Урааа! – радостен възглас се извиси над шума в помещението.

- Да, ще се спуснем във вътрешността на астероидния пояс непосредствено покрай този „ръгбист“ – поясни капитан Харстан.

През това време „ръгбистът“ вече приближаваше до най-бързото разширяване на блокадната плоскост, представена чрез препускащо необозримо стадо от гигантски бизони, което острините оформиха в отговор на ръгбиста на чутините. Вече започнаха и първите сблъск-

вания на астероиди от двете страни, чийто бързо увеличаващ се брой представляваше все по-величествено зрелище, в което силният ръгбист с могъщите си бронирани рамене отблъскваше пред себе си цялата нападаща вълна на проникващото милионоглаво стадо бизони, така че фигурите на бизоните се пръскаха след сблъскванията. И така, както непосредствено зад могъщата скала сред бързея се образува забавен водовъртеж, който няма сила да отнесе каквото и да било по посока на бързото течение, непосредствено зад ръгбиста се образува спокойно пространство без сблъсквания или струпване на астероиди. Оттам ще можем да направим пробив! И бързият завой на нашия кораб не закъсня и ни издигна в затегнатите предпазни колани така, че ми изкара въздуха. Полетяхме покрай бронираните рамене на проникващия ръгбист право в зоната на най-страхотното засилване на астероидите, в областта на тяхната най-голяма гъстота, и то от двете страни. Напред, чак докъдето можехме да видим през големия прозорец на командното помещение, ослепително бляскаха мощни експлозии от сблъскванията, от които астероидите се разпадаха. Бяха хиляди. Милиони. А погледнато в общ план, можеше да се види само пробивът на ръгбиста през препускащото стадо бизони, стремглавото блъскане на бизоните в неговата каска и тяхното преобръщане през бронираните му рамене. Но един по-прецизен поглед отблизо, през големия прозорец на командното помещение, можеше непосредствено да забележи тези страхотни сблъсквания между астероидите. С почти светкавичен полет първо се търкаха с ръбове в срещнатия астероид, удряха се един друг със страхотно искрене, други попадаха в мацкането на отломки с голяма площ, а най-много бляскаха при член сблъсък с всичка сила. Тогава някои от най-ярко бляскащите се взривиха вероятно от складовете с енергия в техните недра или заради струпаните енергийни ракети с експлозивни глави. При всички положения, светлината от експлозиите при сблъскванията надхвърляше очакваното искрене при сблъсък на скални астероиди.

След това полетяхме право към вътрешността на астероидния пояс. Да, доста дълбоко и към средата на пояса пред нас се показваше свободен път. И налягането, което изпитвахме заради завоите, скоро отслабна, най-напред до отново осигурено нормално дишане, а след това в крайна сметка и до говорене, макар че за изговаряне на отделните думи беше необходимо малко повече усилие, защото траекторията на полета от време на време все още криволичеше.

- Тези релефни изображения... - започнах и спрях в търсене на подходяща дума за цялото това необичайно за мен и трудно за разбиране събитие.

- Да, нашата страна правилно реагира - каза Доброчут, показвайки разбиране към моето учудване от експлозивните сблъсъци на гигантски слоеве от астероиди, от които бяха изградени релефните изображения, които на места придобиваха форми на скулптура, дори завършена цялост, каквато беше „ръгбистът“. - Обикновено въздействаме многослойно, с постоянно присъствие на интелект или поне със загатнати асоциации. Бронираният ръгбист означава радост от игра с твърда борба, в нашия случай това дава възможност за включване на много наши сили и същевременно показва ясно отношение към цялостното събитие в тази зона. Въпреки твърдата борба, това за нас е само игра. Това е нашето съобщение.

- Ама това не може да е истина! - възкликнах аз.

- Разбира се, че не. Обаче, независимо от обхвата на включване на нашите сили, ние ще говорим само за нашата готовност за твърда игра.

- И ако и те отговорят по същия начин?

- Ами ще отговорят. Много остро ще отговорят. Обаче на нас в краен случай ще ни остане възможността първи да нападнем, тоест поне първи да започнем войната. И така ще може да се възстанови равновесието на силите, макар и с жертви. Но според мен това няма да е необходимо, защото сега вече можем с абсолютна сигурност да разчитаме на преминаване през 75-та врата. Нито ти, нито ние ще се провалим.

- И ако острините, според преценката си на интензивността на тази игра, или както и да я наричате, издадат на всички свои въоръжени сили заповед за нашето унищожение?

Доброчут леко се намръщи и поклати глава, което означаваше по-труден въпрос за размисъл:

- Нашите сили в никакъв случай не бива да им позволят това.

Обаче аз добих впечатление, че ми говори, по-скоро изразявайки своето собствено желание, а не с някакво по-твърдо убеждение. Ще бъде опасно, ми казваше вече до болка познатото чувство.

- Преминаваме към спирален полет! - обяви компютърният навигатор.

Предпазните пояси отново силно се затегнаха, хванах се за облегалките за ръце, облегнах главата си назад на възглавницата и няколко пъти поех дълбоко въздух. Сега вече знаех колко бързо можеш да останеш без въздух при тези техни спирални полети, въпреки че може би не оставах без него винаги само заради страхотните налягания при острите завои. С ъгъла на окото си бързо погледнах холоизображението. Линията на нашия предвиден полет беше станала много криволичеща, с остри спирални завои, насочена към... Погледът ми се спря с неразбиране. Завиваше съвсем настрани, натам, към гъсто струпаните слоеве от противникови астероиди, през скулптурно оформените струпвания от наши астероиди и след това отново под тези слоеве на острините, наляво, в дълъг завой. Да, скоро целият астероиден пояс ще бъде в играта, можах да заключа от холоизображението.

- Добро начало - констатирах сам за себе си. - Остава поне да се надяваме.

Тогава нашият кораб се завъртя около надлъжната си ос по посока на полета ни и вече с остри криволичения летяхме през струпванията от наши астероиди, оформени като скулптури, представящи човешки образи. Бесен, изтощителен, но безопасен полет като на завет, при който нашите астероиди се отдръпваха или ни

пускаха през своите, отварящи се непосредствено пред нас тайни входи и през своята вътрешност. Точно по такъв начин, който показваше, че това е, както беше все по-очевидно, предварително пресметнато и подготвено. Само заради острите завои нас ни подмяташе ту насам, ту натам. Самият аз през цялото време здраво стисках облегалките за ръце. Вече порядъчно ни подмяташе и точно когато се бях доста приспособил за горе-долу нормално дишане, до линията на нашия полет на холодисплея се показва още една линия на полет, по която се забелязваше движеща се сфера. Погледнах Доброчут, а той само накратко поясни, без да отделя поглед от холодисплея:

- Възнамеряват да ни пресекат пътя.
- Как?
- Вижте внимателно това движещо се кълбо!

Лесно различих очертанията. Отново някакъв бивол или бизон. Всички чутини около мен също гледаха в холодисплея. Тогава това изображение започна да се увеличава, виждаше се все по-близо, все по-отчетливо, докато ясно не различихме пръхтящ бивол с рога, насочени напред за нападение. А холодисплеят представяше още по-силно увеличение на все по-видимите слоеве от астероиди, които изграждаха някаква външност на бизон с козината, а след това и представяне на отделните пластове. Цялата гигантска глава на бивола беше съставена от плътно скупчени астероиди. Трябва да бяха хиляди, милиони, с различни размери и форми.

- А тук са струпали доста много маса – подхвърлих аз, отчасти на себе си, отчасти като коментар. – Няма да може лесно да бъде спряна, нали?

Доброчут не отговори. Продължаваше внимателно да следи холоизображенията на участъците около нашия кораб. Всички гледахме натам в очакване. Отговорът на нашите вече трябваше да бъде подготвен, както всички бяхме убедени. С този тънък корпус на нашия кораб вече не можехме да се блъскаме в толкова гигантска маса. А и пространството за полет на нашия кораб все повече се стесняваше. Пък и връхлитането на такава

маса ще ни смели. Въпреки това, в цялото пространство около холодисплея цареше мир и тишина. В очакване, все пак. Въпреки всичко. Нали така трябва да бъде. Поскоро беше въпрос, дали нашият отговор ще бъде достатъчно силен, което пък не беше толкова лесно да се повярва, макар че екипажът таеше много силни надежди. Поне израженията на лицата им ме караха да разсъждавам така и да направя тези предположения. Именно, караха ме да мисля така. И самият аз затаих дъх в очакване на отговора на нашата страна, който трябваше да бъде даден от централното командване на чутините за астероидния пояс.

Тогава се вдигна шум, все повече гласове и приглушени възкличания се чуваха сред оживено раздвижилите се чутини. Всички гледаха холодисплея. Появи се някакво просветване. А повече не можех да разбера. Нищо по-определено не можеше да се види.

- Къде? Какво? – попитах Доброчут.

- Отделни, вече оформени струпвания от наши астероиди, се обединяват, идва нашият нов „ръгбист“ – ми отвърна той.

Все още не можех да различа никакъв „ръгбист“. Само придвижването на нашите астероиди можах да забележа. А след това пред очите ми се показаха контурите на шлема, част от ръцете, а също можах да разпозная и контурите на бронираните рамене. Да, най-накрая можах да го видя. Показа се линията на нашата посока на движение. Беше насочена право към идващото стадо бизони. На холодисплея се показаха и трите линии на движение: на ръгбиста, пътя на стадото бизони и нашата, всички с предвиденото във времето придвижване. След шумните възгласи всичко утихна отново. Ще бъдем всички на куп. Ако нашият кораб се окаже между „ръгбиста“ и „стадото бизони“, непосредствено преди да се сблъснат един в друг, в центъра на сблъскването, няма да остане нищо от нас. Хиляди, милиони астероиди ще бъдат напълно смлени. А някои са с диаметър от много километри. Слоевете от тези астероиди, поне на бизоновите глави, пък бяха толкова плътно сбити, че нищо не

можеше да оцелее при тяхното връхлитане. Или, което е още по-лошо, при сблъскването на толкова масивни струпвания.

- Компютърен навигатор, каква ще бъде проходимостта в този район след сблъскването? – гласът на капитана със своя повишен тон привлече нашето внимание.

- Анализите на командването ни дават пренебрежимо малка възможност за преминаване след сблъскването на двете страни. Трябва да ги изпреварим. Също така, препоръките на командването са за изпреварване чрез запалване на краткотрайните резервни двигатели за изключителни ускорения. А неизвестна величина при извършените симулации е вътрешността на астероидите, преди всичко количеството експлозивни вещества в отделните астероиди. И тъй като не знаем как са разположени енергийните цистерни и енергийните бомби, не можем да предвидим нито гъстотата, нито посоката на полета на пръснатите от експлозията части от астероиди.

- Значи, нашите възможности не могат да се видят на холоизображението – продължи консултацията капитан Харстан, а компютърният навигатор след това представи вероятната времева последователност на нашите местоположения с оглед на връхлитането на двете страни, като при това неуспехът на нашето навременно прелитане се оказа повече в зависимост от евентуалните непредвидими забавяния заради неочаквани пречки. Иначе, евентуалното преминаване щеше да е възможно, дори доста сигурно.

Капитан Харстан безпомощно разпери ръце:

- Без евентуални пречки... Какви са пък тези разсъждения сега?

- Току-що получих препоръка – съвсем спокойно продължи К.Н. – И в случай на забавяне заради по-малки препятствия прелитането ни е възможно. Ще ни окажат помощ, като с ракети ще разбиват по-малките групи астероиди.

- Окей – съгласи се капитанът. – Посочиха ли по-

не приблизителна оценка за количеството експлозивни вещества в астероидите на острините?

- Не.

- Хм – капитанът поразмишлява още малко. Именно мощните експлозии на астероидите биха могли да бъдат съдбоносни, макар все пак да ни оставаха и още няколко възможности за маневриране. – Окей, Компютърен навигатор. С пълна скорост напред! Потърси оптимални варианти за изплъзване!

На холодисплея започнаха да се чертаят възможните траектории на полета. Можеше да се види, че са доста проходими, с достатъчно свободно пространство за маневриране и доста честа възможност за изплъзване при връхлитане на някой астероид.

- Компютърен навигатор, тези движещи се точки астероиден дъжд ли са? – попита капитанът, без да отмества поглед от холодисплея.

- Острините насочват тези астероиди към нашия път – обясни Компютърният навигатор с показване на целите на насочването на тези враждебни за нас астероиди, както и вероятните придвижвания на астероидни слоеве на чутините в наша защита. – Повечето са предназначени за проправяне на път на отделни техни астероиди, които да се приближат до нас на разстояние за стрелба. Най-вероятно в преходите между отделните скулптурно оформени струпвания на наши астероиди. Там слоевете на нашите астероиди са най-слаби.

Полетът през „пропускливите“ за нас астероиди на чутините във вътрешността на отделните струпвания във вид на геометрични форми отначало, въпреки остриите криволичения, протичаше спокойно, без забавяне, разбира се във все по-напрегнато очакване на астероидния дъжд или прогнозите от симулациите за пробивния астероид, т. е. за този, на който останалите само ще му проправят път и ще пробиват за него нашите защитни слоеве. Най-вероятно острините още предварително са го определили или, още по-вероятно, определили са само няколко, от които накрая поне един да успее да блъсне нашия кораб или да изстреля в нас енергийна

ракета. И на холодисплея вече започнаха да се показват все по-чести експлозии на противникови астероиди при сблъскване с нашите защитни слоеве. А неочаквано в най-близкия участък със сблъсквания на астероиди искренето се разшири и засили по протежение на целия път, по който току-що завихме.

- Подгответе се за рязко изплъзване! – се чу командата на капитана, въпреки че заплахата достатъчно ясно се виждаше още от холоизображението. След няколко напрегнати момента един концентриран низ от противникови астероиди, с последователни засилвания в един и същ участък от нашите астероидни слоеве удариха защитната преграда през линията на нашия полет, така че над нас зейна отвор, и Компютърният навигатор обяви:

- Три астероида! Сблъскване при сегашната ни скорост след 28 секунди. Затова намалявам скоростта. Отляво на нашия кораб, отзад, непосредствено над нас ще прелети наш астероид.

И след няколко мига спирачен полет, при който, ако бяхме без предпазни колани, щеше да ни отнесе от седалките, през големия прозорец на командното помещение можахме да видим над себе си прелитания астероид, който бързо изчезна в далечината пред нас. Във всеки момент трябваше да експлодира. Трясъкът щеше да бъде страхотен. Въпросът беше само, дали отломките от двата астероида ще се разпръснат още преди нашето пристигане в точката на сблъскването или ще връхлетим на някой по-голям отломък. Но нямаше нужда да чакаме дълго. Блясъкът от мощната експлозия стигна чак до нас. В миг зажумах и когато отново погледнах през прозореца, можах само неподвижно да наблюдавам полета на голям отломък от астероид с диаметър няколко десетки метра вдясно от нас. Корабът рязко се завъртя, зави нагоре, след това наляво и в спирален полет покрай още няколко по-големи и по-малки останки от астероидите и отново се изправи в спокоен праволинеен полет по начертаната траектория.

- Унищожен е и вторият нападащ астероид – ско-

ро след това съобщи Компютърният навигатор. – А шест наши астероида с ракетна тяга летят, за да преградят пътя на останалия. Не може да им избяга. Пътят е свободен.

Компютърният навигатор веднага прехвърли своето съобщение на холодисплея: всички линии на полета както на нашия кораб, така и на астероидите, както нашите, така и на острините, включително и на последния от трите, показваха така, както беше съобщил. Последва въодушевен възглас, въпреки приближаването на останалия астероид.

- Ще го взриви един от нашите! – чух, докато бях затаил дъх пред близката експлозия. Страховито отекуна. Поне десет пъти по-силно беше и от двете предходни експлозии заедно. И двата астероида трябва да бяха напълнени с експлозиви. Въодушевлението се отприщи в шумни възгласи, въпреки острите завои, с които избегнахме останалите отломки, които нашият Компютърен навигатор своевременно забеляза. Преприпахме тази бариера и то без изгубено време. Обаче сега пред нас беше най-опасната част. Челният сблъсък на „ръгбиста“ с „бизона“. На холодисплея вече беше показан симулираният полет на нашия кораб, начертан непосредствено покрай връхлитащите гигантски слоеве от астероиди от двете страни, едни срещу други. Но на това изображение вече почти не можеше да се видят. Изображенията на „ръгбиста“ и „бизона“ ставаха толкова живи, че не можах да се отърся от чувството за сблъсък между живи същества. От тях се излъчваше разум. Иначе този разум беше външен, т. е. и двете командвания на астероидния пояс насочваха както едната, така и другата група астероиди, обаче имах чувството, че част от целия този разум се е преселила в тези двама гигантски бойци. Тогава „ръгбистът“ протегна ръка пред себе си.

- За да хване бизона за рогата? – неволно изрекох мисълта си. – Дали наистина ще се бият, сякаш това са техните тела?

Добро чут в отговор най-напред сви рамене.

- За нас това ще бъде по-малко важно. Трябва да избегнем челния сблъсък, защото в противен случай няма да има никакво наше прелитане.

А след кратко размишление с леко поклащане на глава, добави:

- А тази вероятност за нашия полет, показана на холодисплея между „ръгбиста“ и „бизона“ не е в пълно съответствие с препоръките на нашето командване. Няма да изпреварим сблъскването, въпреки че командването ни говореше за нашите добри възможности. Холодизображението не е обещаващо. Въпросът е на кого да вярваме. Освен ако нашето командване няма още някакви ходове в резерва, което, въпреки всичко, също е възможно.

На холодисплея се показваха „ръгбистът“ и „бизонът“, които вече се бяха устремили един срещу друг. Всяко тяхно движение говореше за налягане на мускули, за страхотно засилване при старта и за увеличаване на скоростта и неудържимостта на нападението. Сблъсък на милиони астероиди с взаимно връхлитане един срещу друг. И само едно малко светло кръгче, едва видима светлинка, там някъде между главата и раменете на „ръгбиста“ и челото на бизона с насочени напред рога, представляваше нашия кораб. През големия прозорец на командното помещение можехме с просто око да наблюдаваме взаимното приближаване на тези двама силни космически бойци, но, разбира се, и нашето приближаване. Сякаш ни се искаше тези страхотни маси да ни сплескат при своя сблъсък. В командното помещение отново настъпи тишина. А тук без помощ не ни остава възможност да се изплъзем. Всички маси все повече и повече се приближаваха. Всички ние поглеждахме ту в холодисплея, ту през големия челен прозорец на нашия кораб, където картината на живо беше наистина величествена поради невъобразимите си размери. След това в холодисплея започна искрене. Там, далеч под нас, протегнатата ръка на „ръгбиста“ удари „бизона“ в муцуната с такава сила, че целият участък от астероидния пояс заблестя с ослепителна светлина. Картината, която се

виждаше през прозореца, представляваше приближаване на голямото бизоново око с очертанията на могъщите рога, които стигаха чак до скрития от погледа ни тил, виждащ се само на холоизображението, но и там, далеч напред, до изчезване, извън разстоянието на нашата видимост. Непосредствено под нас, бронираното рамо на нашия „ръгбист“ вече беше нанесло удар по главата на „бизона“, точно над ноздрите, със сила, която беше навело биволската глава надолу. Корабът рязко зави, сега беше между бронираното рамо и шлема с удължената защита на лицето и между челото на бизона. Там все още имаше за нас известно пространство, въпросът беше, дали ще остане достатъчно дълго за нашето прелитане през него. Под нас всичко пламтеше от експлозиите на заредените с енергия астероиди, а над нас във всеки момент трябваше да започнат първите сблъсквания и, разбира се, първите експлозии. Корабът полетя през празното пространство под брадата на „ръгбиста“, зави на другата страна покрай лицето му, и вече щеше да се насочи встрани, когато пътят му беше затворен от десния рог на бизона. Това беше бързо завъртане на главата на бизона, защото съвсем малко оставаше върхът на рога да ни свали. С остър завой полетяхме назад чак до свободното рамо на „ръгбиста“, отново се обърнахме в избягващ полет, когато гигантският рог отново ни настигна и на милиметри пропусна да ни уцели. Тогава започна да искри от съвсем противоположната страна. Погледнах в холодисплея. От долната страна на астероидния пояс идваше и вече беше обхванало цялата противоположна страна на астероидния пояс някакво ново раздвижване, така че поглеждах ту в холодисплея, ту към чутините около себе си. Очевидно случващото се в противоположната част на астероидния пояс тях ги развълнува повече от мен.

- Какво е това – попитах аз.

Доброчут мълчаливо гледаше в холодисплея.

- Не знам. Може би е започнала война с всички сили, както нашите, така и техните.

- Война?

Сдържаността на Доброчут и сериозното му лице бяха доста красноречиви.

- Само най-големите космически кораби имат достатъчно сили за такова освобождаване на енергия - обясни той.

- Съобщение на командването - се чу гласът на Компютърния навигатор. - Подгответе се за кацане! Ще се качим на борда на нашия космически кораб „ЗАВОЕВАТЕЛ 949“.

Отново погледнах Доброчут:

- Какво пък е сега това?

- Ами, това е една от сериите наши най-големи и най-въоръжени корабоносачи. Такъв може да си пробие път до нас. И останалите астероиди може да почисти пред себе си. Сам може да си пробие път през всички слоеве астероиди. И може да бъде унищожен само в бой с равностойни корабоносачи на острините.

Погледнах в холодисплея. След взривяването на астероидите, поставени, за да ни блокират пътя, по-точно цели слоеве от астероиди, се показва предният край на нашия кораб „ЗАВОЕВАТЕЛ 949“. Тези кораби, следователно, изпълняваха функцията на нашите „самолетоносачи“, но с по-подходящото за тях име „корабоносачи“. Трябва да бяха много хиляди пъти по-големи от най-големия земен самолетоносач, защото се виждаше само предната част, а задната и най-вероятно и средната част не се обхващаха от холоизображението. Корабът трябваше да ни достигне всеки момент, всички погледи вече се бяха вперили през големия преден прозорец към него. Всичко наоколо, докдето стигаше погледът ни, всъщност по целия ни хоризонт, просветваше през мрачните облаци от безброй малки и големи астероиди, движещи се на всички посоки, сякаш бяха понесени от гигантска буря.

- Ами това също е буря! - промърморих повече на себе си.

Някои близки до нас астероиди дори биваха отнасяни покрай нас. И в нас започнаха са се удрят разлетелите се отломки от взривените астероиди. Само че след

това струпването на астероиди започна да става все по-гъсто и по-гъсто, обаче някак си се раздалечаваха пред нас, защото нито един от по-големите не беше насочен право към нас, а само дребни отломки ни засягаха, понесени от гигантски вихър. Тези частици прах бяха невероятното много. Цели слоеве астероиди трябва да бяха раздробени, за да се образуват такива прашни бури като тази, през която се движехме. Тогава ненадейно всичко се успокои. Облаците изчезнаха, експлозивното разпръскване на астероидите спря заедно със своето просветване. И, погледът ни, пред който само от време на време, в празните пространства между отделни прашни облаци, се откриваше гледка, можа да се отправи в далечината, където се спря на могъщия корпус на „ЗАВОЕВАТЕЛ 949“ със стотици входно-изходни отвори, от които излитаха разни кораби. Наистина величествен беше този космически кораб на чутините. Върху неговите гигантски стени се извиваха също толкова могъщи лъкове от стълбове, изникващи от неговия корпус и огънати в носачи на площадките за кацане.

Повече от сто етаж трябва да имаше този кораб, продълговатият корпус на който се губеше в далечината. Сега най-вероятно сме в безопасност, проблесна ми мисъл, въпреки че по думите на Доброчут противникови кораби с еднаква на неговата големина биха могли и да го унищожат. Както и да е, неговите величествени размери надминаха и най-крайните ми представи за размера на космическите кораби. Само в неясните очертания на моите фантазии беше възможно нещо такова.

- Съобщават ни да влезем през отворения вход № 37 - съобщи Компютърният навигатор, а веднага след това се обади и капитан Харстан:

- По всяка вероятност полетът на нашия кораб с това е приключен, защото за малките кораби пътуванията станаха прекалено опасни. Но и резултатите от преговорите с острините не показват никакво намаление на напрежението. По-скоро обратното.